

IZ RODA V ROD

Draga Katja,

sprejeta sem na visoko šolo UdK Berlin, ki je ena največjih umetniških šol na svetu, razen tega ima status univerze. JUHUHU! Komaj čakam, da bom v Ljubljani sedla na letalo in začela svoje študentsko življenje. Pomisli, za študij plačam le okrog 260 evrov na semester, kar zajema tudi javni prevoz. Itak se nameravam voziti s kolesom. Berlin je na splošno zelo ekološko usmerjen, kot veganka bom imela neskončno izbiro. Da ne govorim o vseh kulturnih in umetniških dogodkih v tem vele mestu. V Ljubljani lahko o tem le sanjamo. A tudi tvoj Dunaj ni od muh.

Odločila sem se za Fakulteto za vizualno umetnost. Ta je med vsemi fakultetami najbolj po mojem okusu. Skrbi me le, kako se bo obnesla moja nemščina. Z mamó že pridno vadiva, da ne bi bil začetek preveč stresen.

Kako si kaj ti, draga Katja? Praviš, da boš v študentu Korotan. Že imaš sobo? Če je na voljo soba Ivane Kobilce, se zagrebi zanjo. Kobilca je pri 18 letih leta 1879 prišla na Dunaj, da bi tam delovala kot umetnica, čeprav v njenem času vpis na likovno akademijo ženskam ni bil omogočen nikjer v Evropi. Slikarstva se je učila pri različnih slikarskih mojstrih tudi v Münchnu, se leta 1906 preselila v Berlin. Si vedela, da je pred tem konec 19. st. dve leti živela v Parizu v boemski komuni? In ona naj bi bila konservativna meščanska umetnica?! Midve seveda nimava takih težav, vpisani sva na akademijo. ☺ Sem pa izbrala študij na UdK Berlin tudi zato, ker si tam zelo prizadevajo za enakost spolov. Na spletni strani so napisali, da je danes diploma iz umetnosti pomemben pogoj za priznanje statusa poklicnega umetnika, ki omogoča dostop do štipendij, nagrad in razstav ter po koncu študija tudi do umetniškega trga.

Kako se bo vse skupaj zasukalo za naju, ne vem. Pred dnevi sem se grenko nasmehnila ob karikaturi Marka Kočevarja v Delu z naslovom »Iz roda v rod«: oče stoji s sinkom na griču, gledata v daljavo, na obzorju so industrijski objekti, elektrarna, iz vseh dimnikov se močno kadi, nebo zakrivajo črni oblaki, sonce je počrnelo. Reka, ki se vije čez planjavo pred njima, je tako izsušena, da iz nje štrlijo kamni, zemlja ob njej razpokana, trava požgana, na levi pa gozd požira ogenj. V oblaku nad njima je napis: »Sinko, vse to bo nekoč tvoje!«

Bova hodili po poti, ki jo je tlakovala svobodna umetnica Ivana Kobilca? Vsekakor bova izrazili svoj pogled na svet skozi umetnost. In kakšen bo ta svet čez čas, kakšna bo Zemlja, na kateri bomo živeli mi in naslednji rodovi?

Zdaj sem se pa kar zafilozofirala. Pridi v Berlin ali pa pridem jaz na Dunaj, da si več poveva v živo!

Tvoja Brina